

Veerle Solia

Van: Mediadoc <fa634702@skynet.be>
Verzonden: zondag 14 oktober 2012 21:56
Aan: Mediadoc
Onderwerp: Groene Belg 786: Zwarte Zondag 2012 / Duitsers vragen sluiting Doel 3 en Tihange 2 / Lezersreactie / De aanval op de natiestaat

De Groene Belg 786

Onafhankelijk Belgisch e-dagblad - 14/10/2012 - 7 pagina's

*Zwarte Zondag versie 2012 / Duitsers vragen sluiting Doel 3 en Tihange 2 /
Lezersreactie / De aanval op de natiestaat*

EDITO

Zwarte Zondag 2012

De separatistische patronaatspartij NVA heeft zoals de massamedia al weken aan het voorbereiden waren, de gemeenteraadsverkiezingen gewonnen. Dat de partij van Bart De Wever daarbij haar extreem-rechtse concurrent Vlaams Belang verder zwaar doet afkalven, versterkt alleen maar het zwartbruine karakter van NVA.

Voilà, zo zult u het alvast niet lezen in de commerciële en de staatspers waarvan sommige medewerkers wel heel sterk in hun nopjes lijken met het succes van NVA. (Zijn sommigen al een nieuwe carrièreswitch aan het voorbereiden ?)

Maar een partij die België wil scheiden enkel en alleen omdat er zogezegd met de Franstaligen niet samen te leven valt, hoe kan je dat anno 2012 - een paar dagen nadat de EU de Nobelprijs voor de Vrede kreeg omdat ze er in geslaagd is haast alle Europeanen vredevol te laten samenleven - **anders benoemen dan sepa-racistisch ?**

En eigenlijk is het **mede de schuld van alle "traditionele" partijen** die zich nooit sterk genoeg tegen NVA hebben afgezet, dat het zover is kunnen komen. Sterker nog, veel van de traditionele partijen zijn her en der in coalities met NVA gestapt - op 'Vlaams' niveau zelfs - in plaats van er een cordon sanitaire rond op te trekken zoals dat succesvol rond Vlaams Blok/Belang gebeurde. Vooral de sociaalliberalen van reclameman Janssens dragen hier een loodzware verantwoordelijkheid.

Overigens heeft geen enkele maar dan ook geen enkele van de partijen die zich aan de kiezers presenteerden, nog maar een begin van oplossing voor de grote uitdagingen van de volgende decennia: de sterke bevolkingstoename, de multiculturele en multireligieuze uitdagingen, de economische problemen ... Om van de desastreuze ecologische toestand in vooral het noorden van het land nog te zwijgen.

Benieuwd overigens om over enkele weken of maanden via wetenschappelijk studiewerk te vernemen hoeveel allochtonen er in Antwerpen voor NVA gestemd zullen hebben. Want ook bij hen is het vaak van: "wie binnen is, is binnen, hou de anderen nu maar buiten de grenzen." Met een **anti-migratiediscours** - dé door alle media verzwegen reden voor het grote succes van NVA - ook nog allochtonen op je doen stemmen: faut le faire !

Neen, het leven in België wordt er niet leuker op, maar vergis u niet, **wat ons de volgende jaren wacht zal kinderspel blijken bij de stedelijke hel waarin de kinderen die nu nog geboren - moeten - worden, zullen terechtkomen.**

Een Brusselaar die de mogelijkheid heeft om af en toe naar zuidelijker oorden uit te wijken, verwoordde het in een email op zaterdag als volgt:

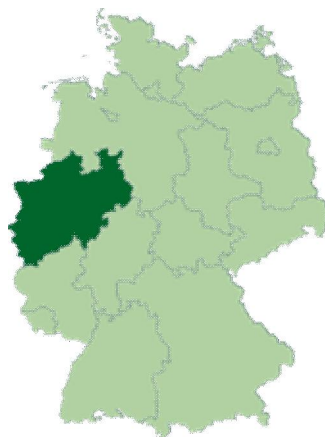
"Ik begin Brussel zo beu te worden als kou pap en als ik naar Antwerpen ga, word ik daar ook niet veel vrolijker van.

Mijn 'zuidelijker' verblijven leren mij opnieuw 'leven op mensenmaat' met respect en attentie voor de burens.

Wanneer ik terugkom, word ik overweldigd door lawaai, stank, smerige buurten, krijgende vervuillende auto's, irritante Allochtonen en Belgen, een heel lelijke skyline, stresserende toestanden, vervelende ambtenaren ... Afijn, ik trek mij op aan mensen zoals Edgard Morin, Susan George en Stephane Hessel; oudjes die er toch in lukken iets neer te zetten..."

JPE

MILIEU

Duitsers vragen sluiting Doel 3 en Tihange 2

Het andere, ernstige internationale nieuws laat zich op zondag 14 oktober 2012 volgens de media als volgt samenvatten:

- Zware gevechten andermaal in **Syrië**
- VN waarschuwen: "**Globale voedselcrisis in 2013**"
- En volgens nogal wat kranten is dit bericht ook ernstig te nemen: "**Weerkundigen: "Opwarming van aarde is in 1996 gestopt"**". (Aldus een titel van onder andere De Morgen.be op zondag.) Het gaat om een Britse studie die de discussie over de klimaatveranderingen weer doet oplaaien.

Waarmee het klimaatvraagstuk andermaal een onzekere kapstok blijft om alle milieuproblemen aan op te hangen. Want al te veel mensen grijpen de wetenschappelijke onenigheid over het klimaat - of wat op onenigheid lijkt - aan om maar meteen alle milieuproblemen te relativiseren. Terwijl we bijvoorbeeld echt wel de zesde grote uitstervingsgolf onder planten en dieren aan het aanrichten zijn. Terwijl we bv. ook het menselijk lichaam in toenemende mate vervuilen met ontelbare kankers en hart-en-vaatziekten tot gevolg.

Nu zullen allen die op NVA gestemd hebben, hopelijk wel weten dat Bart De Wever hier "het Duitse model" (van besparen, meer "flexibiliteit" enz.) wil invoeren. Maar hebben we **De Wever en kornuiten de vorige week ergens hun steun horen betuigen aan de eis uit Duitsland om de kernreactoren Doel 3 en Tihange 2 te sluiten ?**

Volgend bericht was op 09/10/2012 te vinden bij La Libre Belgique maar pikten andere media het ook op ? Niets van gemerkt. Hoedanook, het gaat er om dat Duitse overheidsinstanties er op aandringen dat België werk maakt van het sluiten van Doel 3 en Tihange 2.

Die overheidsinstanties zijn die van de **Duitse deelstaat Noordrijn-Westfalen**.

In een tekst gericht aan de Duitse minister van Milieu, vroegen de regionale ministers van Economie en Milieu - de ecologische Johannes Rimmel en de sociaal-democraat Garrelt Duin - om bij de Belgische overheden aan te dringen op de sluiting van kernreactoren dicht bij de Duitse grens, of op zijn minst te bekomen dat ze niet verlengd gebruikt worden.

Johannes Rimmel wees daarbij op **de scheurtjes** die in Belgische kernreactoren gevonden werden en die het risico inhouden op een "**ernstig ongeluk en een uitstoot van radioactiviteit die zware gevolgen zou hebben voor de bevolking van Noordrijn-Westfalen**". Een deelstaat met 17 miljoen inwoners.

De twee vermelde Belgische reactoren bevinden zich op amper 60, respectievelijk 120 kilometers van Nordrhein-Westfalen. Sterke winden met radio-activiteit kunnen het Ruhrbekken besmetten.

In Aken onthulde de vereniging "Stop Tihange" hoe de organisatie de informatie over Tihange waar burgers volgens de conventie van Aarhus, wettelijk recht op hebben, niet kon bekomen van de Belgische nucleaire controle-instanties.

Volgende donderdag 18 oktober vindt er anderzijds wel een groot overleg plaats in het Beierse Wunsiedel, tussen verschillende Duitse betrokkenen - burgemeesters, de deelstaat Beieren en Greenpeace o.a. - en de exploitant van de omstreden Tsjechische kerncentrale van Temelin. Brigitte Artmann, de lokale vertegenwoordiger van de Groenen, verbaasde zich als volgt over de Belgische houding: "[Terwijl de Tsjechische republiek een dialoog aangaat met zijn Beierse burens, blokkeert de bevoegde Belgische autoriteit. Zo'n houding zou begrijpelijk zijn als ze kwam van een ex-communistisch land, niet vanwege België.](#)"

Duitsland telt zelf ook drie reactoren van het scheuren-model van Tihange 2 en Doel 3: Brunsbüttel, Philippsburg 1 en Isar 1. Maar die drie oude reactoren werden stilgelegd - onder druk van de sterke Duitse antinucleaire beweging - na de catastrofe in Fukushima.

Andere onveilige buitenlandse kerncentrales aan hun grenzen houden de Duitsers eveneens bezig. Zo wil Frank Untersteller, de groene minister van Milieu van Baden-Wurtemberg, er alles aan doen opdat de omstreden Franse kerncentrale in Fessenheim eind 2016 daadwerkelijk dichtgaat. Iets dat de Franse president François Hollande overigens beloofd heeft. (jpe)

Bron: Marcel Linden, La Libre Belgique, <http://www.lalibre.be/societe/planete/article/765491/l-allemande-veut-la-fermeture-de-doel-3-et-tihange-2.html>

LEZERSREACTIE

"Stadsverkiezingen" / Terugkeer godsdiensten

JP, vergeet in je opsomming van traditionele moslims en christenen, onze nieuwe Afrikaanse christelijke landgenoten niet. Ook zij gaan mee bepalen, via bijvoorbeeld hun actief zijn binnen de CDH van Milquet, hoeveel van wat we als vrijzinnigen verwierven, stand zal houden. vriendelijke groeten, bart

NATIE

Terwijl superliberaal Guy Verhofstadt geen kans voorbij laat gaan om de natiestaat naar de vuilbak van de geschiedenis te verwijzen - mijnheer verdient dan ook zijn boterham met Europa tot nieuwe superstaat uit te bouwen - publiceert het e-zine Liberales, uitgegeven door Dirk - broer van - Verhofstadt, de volgende interessante en diametraal tegenovergestelde boekbespreking. Te lezen met het NVA-verkiezingssucces in het achterhoofd én in combinatie met onze eerdere bespreking van het boek 'La Concurrence Ethnique' (DGB 774) van Paul Dirx.

De aanval op de natiestaat

Thierry Baudet, bespreking door Rob Kuppens

De aanval op de natiestaat is de bewerking van het proefschrift van de jurist Thierry Baudet (29jaar), die via columns (NRC Handelsblad) en boeken (*Conservatieve vooruitgang*) al enige tijd aan de weg timmert als conservatief intellectueel. Het is zeker geen alledaags geschrift, want tegen gangbare opvattingen in verdedigt Baudet de natiestaat en het daarmee gelijk optrekkende nationalisme. Volgens hem staat **de natiestaat in Europa van twee kanten onder druk**; door supranationale ontwikkelingen enerzijds en het multiculturalisme anderzijds.

Wat is de reden voor het belang dat hij de natiestaat toekent? Behoort Baudet – veel mensen zullen snel geneigd zijn dit te denken – tot die groep die ‘onderbuikgevoelens’ krijgt bij een groter Europa, bij hoofddoekjes en andere niet-christelijke culturen op het Europese continent? Nee, helemaal niet. **Met het vervagen van de natiestaat worden**, zo is Baudets these, **ook de verworvenheden van de democratische rechtstaat op het spel gezet**. Dit is op z’n minst een uitdagende stelling, maar wie niet durft te prikkelen wordt niet gelezen en gehoord.

De grote verdienste van de natiestaat, zo schrijft Baudet, **is dat het universalisme en particularisme verenigt**: binnen de grenzen van de natiestaat **zijn haar wetten voor iedereen hetzelfde**, tegelijkertijd **vormt het rechtstelsel de uitdrukking van de wensen van een specifiek volk**. Hij omschrijft dat als ‘the prophecies of what the court will do’, onze verwachtingen van wat de rechtbank zal gaan doen. Als we geen enkele mate van zekerheid en consistentie zouden kunnen ontleen aan de uitleg die rechters aan de wet geven, dan tasten we over onze rechtszekerheid volledig in het duister. Rechtspraak is voortdurende interpretatie, zo stelt Baudet, maar die interpretatie moet *per definitie* binnen de lijnen vallen van wat in de samenleving doorgaat voor redelijkheid en billijkheid. Want waarop zou een rechter zich anders moeten baseren aannemende dat zijn uitspraken door diezelfde samenleving waarover hij rechspreekt, moeten worden geaccepteerd en aanvaard?

Het is duidelijk dat voor Baudet de **natiestaat - op z’n minst ‘for the time being’ – de meest geschikte staatsorganisatie is om de wensen van een volk te vertegenwoordigen**. Dat is schoppen tegen vele zere benen, want natiestaat en het daarmee samenhangende nationalisme is een begrippenpaar dat in het algemeen met een zure bijsmaak wordt opgediend. Een eerste weerwoord van Baudet is dat hij niet wil verzanden in wat hij een ‘semantische discussie’ noemt over het verschil tussen liefde voor het vaderland of nationalisme. Het gaat hem om de houding waarbij een bepaalde mate van gehechtheid aan het eigen vaderland hand in hand gaat met een tolerante houding naar anderen. Hij zelf noemt dat – elk beestje moet toch z’n naam hebben – **‘multicultureel nationalisme’**. Baudet schept zichzelf zo de ruimte om zich net zo makkelijk te distantiëren van diegenen die zich een keurige patriot noemen maar in de praktijk andere mensen stelselmatig als minderwaardig beschouwen, als van de zogenaamd grenzeloos tolerante universalisten die elke gehechtheid aan wat dan ook afwijzen.

Natuurlijk ontkent Baudet niet dat een te grote nadruk op nationale identiteit in de 20ste eeuw ongelofelijk veel ellende veroorzaakt heeft. Origineel is echter zijn argument dat in ieder geval de politieke leiders die aan de basis stonden van die ellende, niet zozeer een natiestaat probeerden te creëren maar een multinationaal imperium – en in dat streven de nationale sentimenten handig wisten te (ge)(mis)bruiken. In het algemeen, zo zegt Baudet, **is het maar de vraag of ‘de specifieke uitdrukking van collectieve identiteit in de vorm van nationaliteit niet meer conflicten heeft voorkómen dan zij heeft veroorzaakt’**. Bij dat laatste kunnen we denken aan de Vrede van Westfalen (1648), die een lange periode van burgeroorlog op grote delen van het Europese continent wist te beslechten juist met de erkenning van de toen opkomende natiestaten. Daarmee werd een periode van tamelijk stabiele Europese vrede ingezet.

Dit zijn stuk voor stuk prikkelende argumenten. Ze dwingen de lezer om in ieder geval te beseffen dat **een fenomeen zoals nationalisme nooit per definitie ófwel tot strijd leidt ófwel het conflict beslecht** – zoals dat

natuurlijk veel breder opgaat; (politiek) handelen gebeurt door personen en zit niet bij voorbaat in theoretische definities ingesloten. Het gaat er dus om een oordeel te vellen op basis van de *praktische* problemen waarvoor een samenleving zich gesteld ziet. Deze **nadruk op praktische consequenties in plaats van op theoretische zuiverheid**, ervaar ik persoonlijk als een verademing én als harde voorwaarde voor een boek met politieke zeggingskracht.

Zoals gezegd wordt volgens **Baudet van twee kanten tegelijkertijd een aanval op de natiestaat** uitgevoerd. Ten eerste **via een van bovenaf opgelegd supranationalisme**. Hij onderscheidt twee vormen: supranationale gerechtshoven (onder meer het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, EHRM) en supranationale organisaties (Europese Unie, Veiligheidsraad). Zijn zorgen spitsen zich toe op **het ondemocratisch gehalte** van beide vormen. Bijvoorbeeld de rechters die in de supranationale gerechtshoven zitting hebben, staan onder geen enkele politieke controle. Dit in tegenstelling met nationale rechters, waarbij de interactie tussen rechtsprekende en wetgevende macht veel directer is. Om het simpel te zeggen: als de uitkomst van een wet zoals die door rechters wordt uitgelegd ons – de bevolking waarover rechtgesproken wordt – niet bevalt, dan kunnen onze volksvertegenwoordigers met nieuwe wetsvoorstellen komen.

Op supranationaal niveau daarentegen creëren gerechtshoven veelal hun eigen jurisprudentie en interpreteren zichzelf tot hoever hun jurisdictie – over welke onderwerpen zij rechtsbevoegdheid hebben – reikt. Ziehier de verklaring voor supranationale gerechtshoven die zich met zaken bemoeien die een nationaal karakter hebben – zoals de veroordeling door EHRM van Groot-Brittannië wegens de weigering om veroordeelde misdadigers tijdens hun gevangenschap stemrecht toe te kennen. Baudet ziet hierin een **bizarre ontwikkeling dat een parlementaire meerderheid kennelijk niet meer van belang wordt beschouwd** zodra een supranationaal hof – waarin ook een rechter uit een land als Azerbeidzjan vertegenwoordigd is – zich de bevoegdheid toe-eigent om zich te mengen in nationale aangelegenheden.

De tweede aanval op de natiestaat die Baudet als zorgelijk ervaart, **komt vanuit het multiculturalisme**. Daarbij gaat het hem niet om, zoals hijzelf zegt, 'het empirische feit van diversiteit en het bejubelen van ruimere keuzemogelijkheden aan de dinertafel'. Het gaat om de filosofie die stelt dat het idee van een nationale cultuur als een *Leitkultur* een begrip is dat vandaag de dag niet langer bruikbaar, zelfs ongewenst is. Het accent wordt niet langer gelegd op wat mensen delen, maar juist op hun verschillen. Als die verschillen vervolgens vanuit officiële kanalen worden aangemoedigd (de uitspraak van de Nederlandse kroonprinses Maxima dat 'dé' Nederlander niet bestaat), dan ontstaat een reëel **gevaar van rechtspluralisme**.

Baudet geeft aan dat feitelijk rechtspluralisme nog slechts sporadisch voorkomt, maar alleen dat al is een probleem. Want rechtspluralisme **ontkent dat iedereen binnen de natiestaat gelijke rechten heeft** en in plaats daarvan differentieert het juist naar (culturele) achtergrond. Om dat te illustreren haalt Baudet enkele opzienbare uitspraken van rechters aan. Zo verwierp een Duitse rechter in 2007 een echtscheidingsverzoek van een in Duitsland geboren vrouw met een in Marokko opgegroeide man. Hoewel zij zich vanwege ernstige mishandeling beriep op Duits snelrecht voor schrijnende gevallen, stelde de rechter dat het **gebruik van geweld in de cultuurkring van de man** niet ongebruikelijk is en dat de vrouw zich daar vooraf, dus op het moment dat zij trouwde, beter rekenschap van had moeten geven. Deze uitspraak veroorzaakte zoveel ophef dat de rechter in kwestie werd vervangen, maar voor Baudet is het een afschrikwekkend voorbeeld van wat er allemaal kan gebeuren als we geen halt toeroepen aan dergelijke, op de multiculturele filosofie gebaseerde uitspraken.

Multiculturaliteit holt een samenleving kortom van binnen uit. Het gevaar is dat er binnen één rechtstaat meerdere gemeenschappen ontstaan met geen enkele binding met elkaar, maar elk met hun eigen loyaliteiten. Als dat door officiële instituties wordt bevorderd, moeten we niet vreemd opkijken dat een beroep op de eigen (culturele, religieuze) normen steeds vaker met succes naar voren zal worden gebracht. De consequentie is dus, en dat is de grote vrees van Baudet, dat de rechtstaat waarin eenieder ongeacht afkomst, sekse of geloof gelijk is, erodeert.

In *De aanval op de natiestaat* beschrijft Baudet hoe **elke politieke gemeenschap gedefinieerd wordt door een**, niet altijd even expliciet aanwezig, maar toch een onmiskenbaar gedeeld verband; **een vorm van een 'wij'**. Hij verwerpt de voor de hand liggende kritiek, namelijk dat hij een statische beschrijving van een gemeenschap geeft. Het is, in ieder geval in theorie, heel goed mogelijk dat we terugkeren naar staatsvormen op kleinere schaal dan de huidige natiestaat. Evenzo is het mogelijk dat we onze gehele nationale soevereiniteit uit handen geven aan een Verenigde Staten van Europa.

Wat de ontwikkeling ook zal zijn, zulke ontwikkelingen kunnen alleen succesvol zijn als ze ten eerste gelijke tred houden met de ervaring van **een gedeelde gemeenschap**. Dat wij-gevoel wordt, zo schetst Baudet, door multiculturalisme uitgehold. En ten tweede is succes alleen verzekerd als datzelfde **volk over eigen soevereiniteit** beschikt, wat het duidelijk niet heeft onder supranationale instituties. Alleen als aan beide voorwaarden is voldaan kan de democratische rechtstaat zijn wat ze naar de aard van het woord is: volkssoevereiniteit.

Ik kan niet anders dan afsluiten met in herhaling te vallen: alles wat Baudet beweert, is stof tot nadenken. En hier is nadrukkelijk geen rancuneuze conservatief aan het woord, maar een die met prikkelende maar degelijke argumenten kanttekeningen plaatst bij wat in de meest kringen der intelligentsia voor salonfähig wordt gehouden.

Recensie door Rob Kuppens

Thierry Baudet, De aanval op de natiestaat, Bert Bakker, 2012, 456 pagina's; <mailto:rob-kuppens@hotmail.com>

De Groene Belg-Abonnement

Voor ieder met beperkt budget: 10 tot 25 Euro / jaar

Gewoon abonnement: 50 Euro / jaar

Steunabonnement: 75 of 100 of ... Euro / jaar

Abonnement te betalen op BE13-4253-1567-1139 - BIC: KREDBEBB

van vzw Mediadoc, Broux 73, 4830 Limbourg www.mediadoc.be - www.degroenebelg.be

*De Groene Belg is een onafhankelijke uitgave van vzw Mediadoc. Voor alle correspondentie:
mediadoc.diva@skynet.be*